

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ
ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ Τ. ΣΤΑΥΡΟΥ
ΩΔΗ Α'.

Σταυρόν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ,
τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν δὲ
ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας
ἤνωσεν, ἐπ' εὖρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον·
διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Ῥάβδος εἰς τύπον, τοῦ μυστηρίου, παραλαμβάνεται
τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ
στεριουούσῃ δὲ πρώην, Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ξύ-
λον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

ΩΔΗ Δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας Σου τὸ μυσ-
τήριον, κατενόησα τὰ ἔργα Σου, καὶ ἐδόξασά Σου
τὴν Θεότητα.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁ τρισμακάριστον Ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός,
ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ
ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπα-
γέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν.

ΩΔΗ ΣΤ'.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΩΔΗ Α'.

Χάραξε Σταυρό ὁ Μωυσῆς μέ τή ράβδο του κατ' εὐθειαν
ἐμπρός (κάθετα), καὶ ἔκοψε στά δύο τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα
πρός χάριν τῶν Ἰσραηλιτῶν, πού τὴν πέρασαν πεζοί. Καί γιά
νά ἐπιστρέψει, τὴν χτύπησε (μέ τὴν ἴδια ράβδο), καὶ τὴν
ἔνωσε, γιά νά καταποντισθοῦν τά ἄρματα τοῦ Φαραώ, δια-
γράφοντας ἔτσι κατά πλάτος τό ἀνίκητο ὄπλο, τόν Σταυρό·
Γί' αὐτό ἄς ψάλουμε στόν Χριστό, τόν Θεό μας, διότι εἶναι
δοξσμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Ἡ ράβδος (τοῦ Ααρών) παραλαμβάνεται ὡς προτύπωση
τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, διότι μέ τή βλάστησή της ἐκλέγει
τόν Ἀρχιερέα· Καί στήν Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν, πού ἦταν πρίν
στεῖρα, ἐβλάστησε τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, γιά νά εἶναι δύναμη
καὶ στήριγμα.

ΩΔΗ Δ'.

Ἄκουσα μέσα μου, Κύριε, τό μυστήριο τῆς θεϊκῆς
οἰκονομίας σου γιά τὴ σωτηρία μας· Κατανόησα τὰ ἔργα σου,
καὶ δόξασα τὴ Θεότητά σου.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁ τρισμακάριστο ξύλο, στό ὁποῖο ἀπλώθηκε ὁ Χριστός, ὁ
Βασιλιάς καὶ Κύριος· Μ' ἐσένα ἔπεσε, αὐτός πού ἐξαπάτησε
(τόν ἄνθρωπο), ξεγελασμένος τόν ἀπό δόλωμα, ἀπό τόν
Θεό, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε σ' ἐσένα σωματικά, καὶ παρέχει
τὴν εἰρήνη στίς ψυχές μας.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος, προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν, ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Ὡδὴ Ζ'.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὅμως Τρεῖς Παῖδας, οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι, δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ὩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὩΔΗ Θ'.

Μυστικὸς εἶ, Θεοτόκε, παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες Αὐτόν, Σε

Στά σπλάχνα τοῦ θαλάσσιου θηρίου ὁ Ἰωνᾶς ἀπλώνοντας τὶς παλάμες σταυροειδῶς προδιατύπωσε μέ σαφήνεια τὸ σωτηριῶδες πάθος τοῦ Χριστοῦ· Ἀπὸ ὅπου, ἀναδύθηκε τριήμερος, καίπροεικόνισε τὴν ὑπερφυσικὴ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καρφώθηκε στό Σαυρό σωματικά, καί μέ τὴν τριήμερη Ἀνάστασή του φώτισε τὸν κόσμο.

ὩΔΗ Ζ'.

Τὸ παράλογο πρόσταγμα τοῦ ἀσεβοῦς τυράννου συγκλόνησε τοὺς λαοὺς, ἀποπνέοντας ἀπειλή καὶ βλασφημία θεομίσητη. Ὅμως τοὺς τρεῖς νέους δέν τοὺς τρομοκράτησε οὔτε θυμὸς θηριώδης οὔτε φωτιά θορυβώδης (ἄγρια)· Ἀλλὰ εὐρισκόμενοι μέσα στή φωτιά μαζί μέ τὸν ἀέρα, πού δρόσιζε καί πού ἀντιστεκόταν (στόν ἄγριο ἦχο τῆς φωτιάς), ἔψαλλαν· Ὁ ὑπερύμνητος τῶν πατέρων καὶ δικός μας Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

ὩΔΗ Η'.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Δοξολογεῖτε, νέοι, ἰσάριθμοι μέ τὴν ἁγία Τριάδα, τὸν δημιουργὸ Πατέρα Θεό· ὑμνεῖτε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε μαζί σας στό καμίνι, καὶ μεταποίησε τὴ φωτιά σέ δροσιά· Καὶ ὑπερυψώνετε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέχει ζωὴ σέ ὅλους αἰῶνια.

ὩΔΗ Θ'.

Θεοτόκε, εἶσαι μυστηριώδης Παράδεισος (κῆπος), γιατί χωρὶς ἐπέμβαση ἀνδρὸς βλάστησες τὸ Χριστό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο φυτεύθηκε στή γῆ τὸ δένδρο τοῦ Σταυροῦ, πού καρποφορεῖ τὴν αἰώνια ζωή· Διὰ τοῦ ὁποῖου τώρα πού ὑψώνεται, προσκυ-

μεγαλύνομεν.

Ἄλλη Καταβασία.

Ὅδιὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἢ παγγενῆς, κατάρα διαλέλνται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΩΔΗ Α΄.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα (τὴν Εἴσοδον).

ΩΔΗ Γ΄.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου, (κἂν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ Σου), στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

ΩΔΗ Δ΄.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

ΩΔΗ Ε΄.

Ἐξέστη τά σύμπαντα ἐπὶ τῇθείᾳ δόξῃ σου, σὺ γὰρ ἀπειρώγαμε Παρθένε, ἔσχεσ ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ

νώντας αὐτόν (τό Χριστό) μεγαλύνουμε καὶ ἐσένα.

Ἄλλη καταβασία.

Ὁ θάνατος πού ἐπῆλθε στό ἀνθρώπινο γένος μέ τή βρώση (τό φάγωμα) τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως, σήμερα καταργήθηκε μέ τό Σταυρό· Διότι ἡ πανανθρώπινη κατάρα τῆς προμήτορος (τῆς Εὐᾶς) ἔχει διαλυθεῖ μέ τό βλαστό τῆς ἀγνῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ· Αὐτήν μεγαλύνουν ὅλες οἱ οὐράνιες Δυνάμεις.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΩΔΗ Α΄.

Θά ἀνοίξω τό στόμα μου καὶ θά γεμίσει μέ Ἅγιο Πνεῦμα. Καί θά πῶ λόγια στή Βασίλισσα Μητέρα. Καί θά ἐμφανισθῶ νά πανηγυρίζω χαρμόсуна, καί θά ψάλω χαρούμενος τά θαύματά της (τὴν Εἴσοδό της).

ΩΔΗ Γ΄.

Τοὺς ὑμνολόγους σου, Θεοτόκε, Ἐσύ ἡ ζωντανή καὶ ἄφθονη πηγῆ, οἱ ὅποιοι συγκρότησαν πνευματικό θίασο (ομάδα), στερέωσέ τους· Καί μέ τῇ θείᾳ δόξῃ σου (καί μέ τῇ σεβάσμῃ Εἰσόδῃ σου) ἀξίωσέ τους νά λάβουν στεφάνια δόξας.

ΩΔΗ Δ΄.

Τὴν ἀνεξακρίβωτη θεία βουλή, γιά τή σάρκωση σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ κατανοώντας τὴν κραύγαζε· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε΄.

Ἐμειναν ἐκστατικά τά σύμπαντα μπροστά στή θεϊκή σου δόξα, διότι ἐσύ, Παρθένε, χωρὶς γάμο συνέλαβες στή μήτρα

πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Τῶν Εἰσοδίων).

(Εξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσηλθες, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὡπερ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα).

ΩΔΗ ΣΤ'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

ΩΔΗ Ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπροδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἀύλων Νόων φύσις

σου τὸ Θεό, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλους, κι ἐγέννησες ἄχρονον Υἱό, ὁ ὁποῖος σέ ὅλους πού σέ ὕμνοῦν, δίνει ὡς βραβεῖο τῇ σωτηρίᾳ

(Τῶν Εἰσοδίων).

(Ἐμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα μπροστά στή σεβάσμια Εἰσοδό σου· διότι ἐσύ, Παρθένε χωρίς πείρα γάμου, μπηκτες μέσα στό ναό τοῦ Θεοῦ, ὡς καθαρῶτατος ναός, δίνοντας ὡς βραβεῖο τῇ σωτηρίᾳ σέ ὅλους πού σέ ὕμνοῦν).

ΩΔΗ ΣΤ'.

Τιμώντας τῇ θεϊκῇ αὐτῇ καί πολύ ἔντιμη ἑορτῇ, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς πού ἔχουμε νοῦν Θεοῦ, ἐλάτε νά χειροκροτήσουμε δοξάζοντας τὸν Θεό, πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν.

ΩΔΗ Ζ'.

Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· ἀλλ' ὅμως πάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς καὶ μέ χαρὰ ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τοὺς νέους τοὺς εὐσεβεῖς μέσα στό καμίνι ὁ Υἱὸς τῆς Θεοτόκου τοὺς διέσωσε, τότε βέβαια ὡς προτύπωση, καὶ τώρα στήν πραγματικότητα, συγκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένη νά ψάλλει· τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Κάθε γήινος (ἄνθρωπος) ἅς σκιρτᾷ πνευματικά φωτιζόμενος ἀπὸ λαμπάδα, καὶ ἅς πανηγυρίζει ἢ φύση τῶν ἀύλων

γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια, (τὰ ἱερὰ Εἰσόδια),
τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάρι-
στε, Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθενε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓ'ΕΝΝΩΝ

α. Καταβασίαι Πεζαί.

ΩΔΗ Α'.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ
οὐρανῶν ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε.
Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ,
ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι
ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου,
σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθωμεν·
ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ, Κύριε.

ΩΔΗ Δ'.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς,
Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ
αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκωθείς ἐξ
ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει
Σου Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, πατὴρ οἰκτιρῶν, τῆς με-
γάλης βουλῆς Σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχό-
μενον ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς
φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες,
δοξολογοῦμέν Σε, Φιλάνθρωπε.

πνευμάτων (τῶν ἀγγέλων) δοξάζοντας τὰ ἱερὰ θαυμάσια (τὰ
ἱερὰ Εἰσόδια) τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει: Χαῖρε
Παμμακάριστη, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρθενε (παντοτεινὴ Παρ-
θένη).

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓ'ΕΝΝΩΝ

α. Καταβασίαι Πεζαί.

ΩΔΗ Α'.

Ὁ Χριστὸς γεννᾶται, δοξάστε τον· Ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ
τόν οὐρανό, προὔπαντήστε τον· Ὁ Χριστὸς ἦλθε στή γῆ,
ὑψωθεῖτε. Ψάλετε στόν Κύριο ὅλη ἡ γῆ, καὶ μέ εὐφροσύνῃ ἀνυ-
μνήστε τον, λαοί, διότι εἶναι δοξασμένος

ΩΔΗ Γ'.

Στόν Υἱό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα προαιώνια
καὶ ἀπαθῶς, καὶ στοὺς ἐσχάτους καιροὺς σαρκώθηκε ἀπὸ
Παρθένο χωρὶς ἄνδρα, στό Χριστό τὸν Θεό, ἄς φωνάξουμε·
Ἐοὐ πού ὑψωσες τὴ δύναμή μας, εἶσαι ἅγιος, Κύριε.

ΩΔΗ Δ'.

Ὡς βλαστάρι ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καὶ ἄνθος ἀπὸ
αὐτήν, Χριστέ, ἀπὸ τὴν Παρθένο ἐβλάστησες, ἀπὸ τό ὄρος τό
σκιερό καὶ δασωμένο ὁ δοξασμένος· ἦλθες ἀπὸ Παρθένο, πού
δέν ἐγνώρισε ἄνδρα Ἐοὐ ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα στή δύναμή
σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Ἐπειδὴ εἶσαι Θεός τῆς εἰρήνης, Πατέρας τῆς
εὐσπλαχνίας, ἔστειλες σ' ἐμᾶς τὸν Ἀγγελιοφόρο (τό Χριστό)
τῆς μεγάλης ἀποφάσεώς σου, γιὰ νά μᾶς δώσει εἰρήνη. Γι'
αὐτό ὀδηγημένοι πρὸς τό φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ,
ἀγρυπνώντας ἀπὸ τὰ χαράματα σέ δοξολογοῦμε, Φιλάνθρω-

ΩΔΗ ΣΤ'.

Σπλάγχων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος
θήρ, οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένω δέ, ἐνοικήσας ὁ Λό-
γος, καὶ σάρκα λαβῶν, διελήλυθε φυλάξας
ἀδιάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν
τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

ΩΔΗ Ζ'.

Οἱ Παῖδες, εὐσεβεία συντραφέντες,
δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες,
πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς
φλογός, ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν πατέρων, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἢ δροσοβόλος,
ἔξεικόνισε κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὖς ἐδέξατο φλέ-
γει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν
ὑπέδν νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
εὐλογεῖται, ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ
ὑπερυψούτω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, καὶ
ἐνδοξοτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν
τὸ σπήλαιον· θρόνον, χερουβικὸν τὴν Παρθένον·

πε.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Τὸ θαλασσινὸ θηρίο ἔβγαλε μέ ἐμετό ἀπὸ τὰ σπλάχνα
του τὸν Ἰωνᾶ ὡς ἔμβρυο, ὅπως τὸν δέχθηκε· Καὶ ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ, ἀφοῦ ἔμεινε στὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, παίρνοντας
σάρκα, πέρασε μέσα ἀπ' αὐτὴν φυλάγοντάς τὴν ἀδιάφθορη·
Καὶ διατήρησε αὐτὴν πού τὸν γέννησε ἀβλαβῆ ἀπὸ τὴ ρεῦση
τῆ σαρκική, μέ τὴν ὁποία κι ἐκεῖνος δέν εἶχε σχέση.

ΩΔΗ Ζ'.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀναθρεμμένοι μαζί μέ τὴν εὐσεβεία, κατα-
φρόνησαν τὸ ἀσεβές πρόσταγμα καὶ δέν φοβήθηκαν τὴν
ἀπειλὴ τῆς φωτιάς, ἀλλὰ ἐνῶ στέκονταν στή μέση τῆς φλό-
γας, ἔψαλλαν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τὸ δροσοβόλο καμίνι παρουσίασε ὡς εἰκόνα τὴν προτύ-
πωση τοῦ ὑπερφυσικοῦ θαύματος· Ἐξ ἄλλου δέν ἔκαψε τοὺς
νέους πού δέχθηκε, ὅπως καὶ ἡ φωτιά τῆς Θεότητος δέν
ἔκαψε τὰ σπλάχνα τῆς Παρθένου, στὰ ὁποῖα εἶχε εἰσχωρήσει·
γί' αὐτὸ ἀνυμνώντας ἄς ψάλουμε· Ἄς δοξολογεῖ ἢ κτίση ὅλη
τὸν Κύριο, καὶ ἄς τὸν ὑπερυψώνει σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέρα καὶ ἐνδοξοτέρα ἀπὸ
τὰ ἄνω στρατεύματα.

Μυστήριον παράξενο βλέπω καὶ παράδοξο· (Βλέπω) ὡς
οὐρανὸ τὸ σπήλαιο· Θρόνο χερουβικό τὴν Παρθένο· Τὴ φάτνη
κατάλυμα, ὅπου ἀναπαύθηκε ὁ ἀχώρητος, ὁ Χριστός ὁ Θεός,

τὴν φάτνην χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος,
Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

β'. Ἰαμβικαί.

ΩΔΗ Α'.

Ἔσωσε λαόν, θαυματουργῶν Δεσπότης, Ὑγρὸν
θαλάσσης κύμα, χερσώσας πάλαι. Ἐκὼν δὲ τε-
χθεὶς, ἐκ Κόρης τρίβον βατήν, Πόλου τίθησιν ἡμῖν·
ὃν κατ' οὐσίαν, Ἴσόν τε Πατρί, καὶ βροτοῖς δοξάζου-
μεν.

ΩΔΗ Γ'.

Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἰκετῶν εὐεργέτα, ἐ-
χθροῦ ταπεινῶν, τὴν ἐπηρμένην ὄφρουν, Φέρων τε
παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας Ὑπερθεν ἀκλόνητον,
ἔστηριγμένους, Μάκαρ, μελωδούς, τῇ βάσει τῆς πί-
στεως.

ΩΔΗ Δ'.

Γένους βροτείου, τὴν ἀνάπλασιν πάλαι, Ἄιδων
προφήτης, Ἀββακούμ προμηνύει, Ἰδεῖν ἀφράστως,
ἀξιωθεὶς τὸν τύπον· Νέον βρέφος γάρ, ἐξ ὄρουστῆς
Παρθένου, Ἐξήλθε λαῶν, εἰς ἀνάπλασιν Λόγος.

ΩΔΗ Ε'.

Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης,
Ἰασμὸν ἡμῖν, Χριστὲ τοῖς ἐγρηγόρως, Νῦν Σοι
τελοῦσιν, ὕμνον ὡς εὐεργέτη, Ἐλθοὶς πορίζων,
εὐχερῆ τε τὴν τρίβον, Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες,

αὐτὸν ἀνυμνώντας μεγαλύνουμε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

β. Ἰαμβικές.

ΩΔΗ Α'.

Ἔσωσε παλαιά τό λαό θαυματουργώντας ὁ Κύριος, ἀφοῦ
μετέβαλε σέ ξηρά τό ὑγρό κύμα τῆς θάλασσας. Καί ἀφοῦ
γεννήθηκε θεληματικά ἀπό Κόρη, μᾶς προσφέρει
εὐκολοπέραστη τὴν πορεία πρὸς τὸν οὐρανό· αὐτὸν δοξάζου-
με ὡς ἴσο μέ τὸν Πατέρα στήν θεϊκή οὐσία, καί μέ τούς
ἀνθρώπους στήν ἀνθρώπινη.

ΩΔΗ Γ'.

Δεῖξε συγκατάβαση πρὸς τούς ὕμνους τῶν δούλων σου,
Εὐεργέτα, ταπεινώνοντας τό ὑπερψωμένο φρῦδι (φρόνημα,
ὑπερηφάνεια) τοῦ ἐχθροῦ· Καί ὀδήγησέ μας πιό ψηλά ἀπό τὴν
ἀμαρτία, ἐσύ παντεπόπτα (πού ἐποπτεύεις τά πάντα), ἐμᾶς
τούς μελωδούς σου, Μακάριε, στηριγμένους ἀκλόνητα στή
βάση (στό θεμέλιο) τῆς πίστεως.

ΩΔΗ Δ'.

Ὁ προφήτης Ἀββακούμ ψάλλοντας προμηνύει ἀπό πα-
λαιά τὴν ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ἀξιώθηκε
νά δεῖ τὴν προεικόνισή της· Διότι ὡς νέο βρέφος ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ προῆλθε ἀπό τό ὄρος, δηλαδή ἀπό τὴν Παρθένο, γιὰ τὴν
ἀνάπλαση τῶν λαῶν.

ΩΔΗ Ε'.

Χριστέ μας, παρακαλοῦμε νά ἔλθεις, γιὰ νά δώσεις συγ-
χώρηση ἀπό τά ἔργα τῆς νύκτας, δηλαδή τῆς σκοτισμένης
πλάνης, σ' ἐμᾶς, πού ἀγρυπνώντας τώρα ἀναπέμπουμε ὕμνο
σ' ἐσένα ὡς εὐεργέτη, καί νά μᾶς κάνεις εὐκολο τό δρόμο,

εὐροιμεν κλέος.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ναίων Ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις, Ἐλθεῖν ἐδεῖτο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι. Νυγεις ἐγὼ δέ, τῷ τυραννοῦντος βέλει, Χριστέ, προσαυδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην, Θᾶπτον μολεῖν Σε, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας.

ΩΔΗ Ζ'.

Τῷ παντάνακτος, ἐξεφάυλισαν πόθῳ, Ἄπλητα θυμαίνοντος, ἠγκιστρωμένοι, Παιῖδες τυράννου, δύσθεον γλωσσαλγίαν· Οἷς εἵκαθε πῦρ, ἄσπετον τῷ Δεσπότη, Λέγουσιν· Εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Ἕμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Μήτηραν ἀφλέκτως, εἰκονίζουσι Κόρης, Οἱ τῆς παλαιᾶς, πυρπολούμενοι νέοι, Ὑπερφυῶς κύουσαν, ἐσφραγισμένην. Ἄμφω δὲ δρωσα, θαυματουργία μιᾶ, Λαοὺς πρὸς ὕμνον, ἐξανίστησι Χάρις.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ, Ἐῤῥων σιωπῆν· τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε, Ὕμνους ὑφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους, Ἐργῶδές ἐστιν· ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος, Ὅση πέφυκεν, ἢ προαίρεσις δίδου.

στόν ὁποῖο ἀνηφορίζοντας μακάρι νά βροῦμε δόξα.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Κατοικώντας ὁ Ἰωνᾶς στά βάθη τῆς θαλάσσης παρακαλοῦσε νά ἐπανέλθει κοντά σου καὶ νά σταματήσει ἡ ζάλη του. Ἀντίθετα ἐγὼ πληγωμένος ἀπὸ τό βέλος τοῦ τυράννου, Χριστέ, καλῶ ἐσένα ὡς ἐξολοθρευτὴ τῶν κακῶν, νά ἔλθεις γρηγορώτερα ἀπὸ τῆ δική μου ραθυμία .

ΩΔΗ Ζ'.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀγκιστρωμένοι στόν πόθο τοῦ Παμβασιλέως (τοῦ Θεοῦ) περιφρόνησαν τὴν ἄθρη φλυαρία τοῦ τυράννου, πού ἦταν ὑπερβολικὰ θυμωμένος· Μπροστά σ' αὐτούς ὑποχώρησε ἡ ἀπερίγραπτη φωτιά, καθὼς ἔλεγαν στόν Κύριο· εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Η'.

Ἕμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Οἱ νέοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τό νά πυρπολοῦνται, χωρὶς νά καίονται, προεικονίζουν τὴ μήτρα τῆς Κόρης (τῆς Παρθένου), ἢ ὁποῖα κατὰ τρόπο ὑπεφυσικό εἶναι ἔγκυος, ἀλλὰ σφραγισμένη, ἄθικτη. Καί ἡ χάρη τοῦ Πνεύματος ἐνεργώντας καὶ τὰ δύο μέ μία θαυματουργικὴ δύναμη, παρακινεῖ τοὺς λαοὺς σέ ὕμνο.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν κατάρα.

Τό νά προτιμοῦμε τὴ σιωπὴ ἀπὸ φόβο, ἐπειδὴ εἶναι ἀκίνδυνο, εἶναι εὐκολώτερο· Τό νά ὑφαίνουμε ὁμῶς μέ πόθο ὕμνους μέ κόπο καὶ προσπάθεια καμωμένους, Παρθένε, εἶναι κοπιαστικό· ἀλλὰ γι' αὐτό, Μητέρα, δίνε μας δύναμη, ὅση

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

α. Καταβασίαι Πεζαί.

ΩΔΗ Α'.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείους ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας ἀντιπάλους, ὁ κραταιός, ἐν πολέμοις Κύριος· ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Ἰσχὺν ὁ διδούς, τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, καὶ κέρας χριστῶν Αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένου ἀποτίκτεται, μολεῖ δὲ πρὸς τὸ βάπτισμα· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν Σοῦ Κύριε.

ΩΔΗ Δ'.

Ἀκήκοε, Κύριε, φωνῆς Σου ὃν εἶπας, Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ, ὅτε ἐβρόντησας, πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ Σῶ μαρτυρούμενος Υἱῷ· ὅλος γεγονώς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δὲ ἐβόησε· Σὺ εἶ Χριστός, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

ΩΔΗ Ε'.

Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λῦσαι τὸ κατάκριμα ἥκει, Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου· καθαρσιῶν δὲ ὡς Θεὸς μὴ δεόμενος, τῷ πεσόντι καθαίρεται, ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ τὴν ἔχθραν κτείνας, ὑπερέχουσιν πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζειται.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἡφωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ Φωτός, ὁ

εἶναι καὶ ἡ προαίρεσή μας.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

α. Καταβασίαι Πεζαί.

ΩΔΗ Α'.

Ἀποκάλυψε (ἔφερε στό φῶς) τὸν πυθμένα τοῦ βυθοῦ, καὶ διαπερνᾷ τοὺς δικούς του διὰ ξηρᾶς, βυθίζοντας μέσα σ' αὐτόν τοὺς ἀντιπάλους, ὁ δυνατός στὸν πόλεμο Κύριος· Διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος δίνει δύναμη στοὺς βασιλεῖς μας, καὶ ἐξυψώνει τὴν δύναμη τῶν ἐκλεκτῶν του, γεννιέται ἀπὸ Παρθένου καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ βάπτισμα· γι' αὐτό, πιστοί, ἄς φωνάξουμε· δὲν ὑπάρχει ἅγιος ὅπως ὁ Θεὸς μας, καὶ δὲν ὑπάρχει δίκαιος ἐκτός ἀπὸ σένα, Κύριε.

ΩΔΗ Δ'.

Ἄκουσε, Κύριε, τὴ φωνὴ σου ὁ Πρόδρομος, τὸν ὁποῖο ὀνόμασες «φωνὴ πού φωνάζει στὴν ἔρημο», ὅταν βρόντησες ἐπάνω στὰ πολλά νερά τοῦ Ἰορδάνη δίνοντας μαρτυρία γιὰ τὸν Υἱό σου· καὶ γεμάτος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἦταν παρόν, ἐφώναξε δυνατὰ· ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός ἢ σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμη.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς ἔχει ἔλθει γιὰ νὰ καταλύσει τὴν καταδίκη τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ· Καὶ χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάθαρση ὡς Θεός, δέχεται κάθαρση γιὰ χάρη τοῦ πεσμένου (τοῦ ἀνθρώπου) στὸν Ἰορδάνη· Ὅπου σκότωσε τὴν ἔχθρα, καὶ χαρίζει εἰρήνην ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διάνοια.

ΩΔΗ ΣΤ'.

έωσφόρος, ὁ τοῦ ἡλίου Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον λυτρῶν μενος.

ΩΔΗ Ζ'.

Νέους εὐσεβεῖς, καμίνῳ πυρὸς προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεῦμα δρόσου, ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, καὶ θείου ἀγγέλου συγκατάβασις· ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαρίστως ἀνέμελλον· Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Μυστήριον παράδοξον, ἢ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμιнос, πηγάσσασα δρόσον· ὅτι ῥεῖθροις ἔμελλον, ἄυλον πῦρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καὶ στέγειν σαρκί, βαπτίζομενον τὸν Κτίστην· ὃν εὐλογοῦσι λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν Σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· Σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Ἠφωνή τοῦ Λόγου, τό λυχνάρι τοῦ Φωτός, τό ἄστρο τῆς αὐγῆς, ὁ Πρόδρομος τοῦ Ἡλίου, στήν ἐρημο φωνάζει σέ ὅλους τοὺς λαοὺς· Μετανοεῖτε καὶ καθαρισθεῖτε προκαταβολικά· Διότι νά, εἶναι παρῶν ὁ Χριστός λυτρῶν ὄντας τὸν κόσμο ἀπὸ τῆ φθορά.

ΩΔΗ Ζ'.

Τοὺς εὐσεβεῖς νέους, πού ἦλθαν σέ ἐπαφή μὲ τό καμίνι τῆς φωτιᾶς, ἢ πνοή τῆς δροσιᾶς πού σφύριζε, καὶ ἡ κάθοδος τοῦ θεϊκοῦ ἀγγέλου τοὺς διαφύλαξε ἀβλαβεῖς· Γί' αὐτό μέσα στή φλόγα δροσιζόμενοι εὐχαρίστως ἔψαλλαν· Ὑπερῦμνητε, ὁ Κύριος καὶ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Μυστήριον παράδοξο ἔδειξε τό καμίνι τῆς Βαβυλώνας πηγάζοντας δροσιᾶ· Ὅτι δηλαδή ὁ Ἰορδάνης ἐπρόκειτο νά δεχθεῖ μέσα στά νερά του τὴν ἄυλη φωτιὰ τῆς Θεότητος, καὶ νά ἀντέξει νά βαπτισθεῖ σαρκικά μέσα σ' αὐτόν ὁ Κτίστης· Αὐτόν δοξολογοῦν οἱ λαοί, καὶ τὸν ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, τὴν τιμιώτερη ἀπὸ τὰ ἄνω στρατεύματα.

Ἀδυνατεῖ κάθε γλῶσσα, νά σέ ἐγκωμιάζει ἐπάξια· Καὶ αἰσθάνεται ἰλιγγο καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ διάνοια τῶν ἀγγέλων, γιὰ νά σέ ὑμνήσει, Θεοτόκε· ὅμως ἐπειδὴ εἶσαι ἀγαθὴ, δέχου τὴν πίστη μας· διότι γνωρίζεις τό θεϊκό πόθο μας· ἐπειδὴ ἐσὺ εἶσαι τῶν χριστιανῶν ἡ προστάτης, ἐσένα μεγαλύνουμε.

β. Καταβασίαι Ιαμβικαί.

ΩΔΗ Α'.

Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ἕπειρον αὐθις, Ἰσραήλ δεδειγμένον. Μέλας δὲ
πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων, Ἐκρυψεν ἄρδην,
ύδατόστρωτος τάφος, Ῥώμη κραταιᾶ, δεξιᾶς τοῦ
Δεσπότου.

ΩΔΗ Γ'.

Ὅσοι παλαιῶν, ἐκλελύμεθα βρόχων, Βορῶν
λεόντων, συντεθλασμένων μύλας, Ἀγαλλιῶμεν,
καὶ πλατύνωμεν στόμα, Λόγω πλέκοντες, ἐκ λόγων
μελωδίαν, Ὡτῶν πρὸς ἡμᾶς, ἦδεται δωρημάτων.

ΩΔΗ Δ'.

Πυρσῶ καθαρθεῖς, μυστικῆς θεωρίας, Ὑμῶν
προφήτης, τὴν βροτῶν καινουργίαν, Ῥήγνυσι
γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην, Σάρκωσιν
ἐμφαίνουσαν, ἀρρήτου Λόγου, Ὡι τῶν δυναστῶν, τὰ
κράτη συνετρίβη.

ΩΔΗ Ε'.

Ἐχθροῦ ζοφώδους, καὶ βεβορβορωμένου, Ἴον
καθάρσει, Πνεύματος λελουμένοι, Νέαν προσωρ-
μίσημεν, ἀπλανῆ τρίβον, Ἄγουσαν ἀπρόσιτον, εἰς
θυμηδίαν, Μόνοις προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη.

ΩΔΗ ΣΤ'.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

β. Καταβασίαι Ιαμβικές.

ΩΔΗ Α'.

Ὁλαὸς τοῦ Ἰσραήλ βαδίζει (πεζοπορεῖ) ἐπάνω στόν τρι-
κυμισμένο σάλο τῆς θάλασσας, πού παρουσιάσθηκε πάλι ὡς
ἥπειρος (ξηρά). Καί ἡ μαύρη θάλασσα ὡς τάφος πού εἶναι
στρωμένος μέ νερό, σκέπασε ὀλωσιόλου τούς ἀρματηλάτες
τῶν Αἰγυπτίων, μέ τὴν ἰσχυρὴ δύναμη τῆς δεξιᾶς (χειρὸς) τοῦ
Κυρίου.

ΩΔΗ Γ'.

Ὅσοι ἔχουμε ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τίς παλαιές παγίδες, ἀπὸ
ἀδηφάγα λιοντάρια πού ἔχουν ὅμως σπασμένα τὰ δόντια
τους, ἄς αἰσθανόμεθα ἀγαλλίαση, καὶ ἄς ἀνοίξουμε διάπλα-
τα τὸ στόμα μας πλέκοντας μελωδία στό Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ
λόγια ποιητικά, διότι μέ αὐτό, μέ τὴν ὑμνωδία, ἀπὸ ὅσα δῶρα
μᾶς χάρισε ὁ Θεός, εὐχαριστεῖται περισσότερο.

ΩΔΗ Δ'.

Ἀφοῦ καθαρίσθηκε μέ τὴ λαμπάδα τῆς μυστικῆς θεωρίας
(τοῦ ὁράματος) ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ὑμνῶντας τὴν
ἀνακαίνιση τῶν θνητῶν βγάζει δυνατὴ φωνή, πού ἐνισχύεται
ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ φανερώνει τὴ σάρκωση τοῦ
ἀνεκφράστου Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχουν συντριβεῖ
οἱ ἐξουσίες τῶν δυνατῶν (τῶν δαιμόνων).

ΩΔΗ Ε'.

Λουσμένοι μέ τὴν κάθαρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὸ
δηλητήριο τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μολυσμένου,
ἀγκυροβολήσαμε τὸν σέ λιμάνι σέ νέα ἀσφαλῆ πορεία, ἢ
ὅποια ὀδηγεῖ σέ χαρὰ ἀπρόσιτη (ἀπλησίαστη), καὶ ἢ ὅποια
εἶναι προσιτὴ μόνο σ' ἐκείνους μέ τούς ὁποίους συμφιλιώθη-

Ἰμερτὸν ἐξέφηνε, σὺν πανολβίῳ Ἦχῳ Πατῆρ, ὄν
γαστροὺς ἐξηρεύξατο. Ναί, φησὶν οὗτος, συμφυῆς
γόνος πέλων, Φώταυγος ἐξώρουσεν, ἀνθρώπων
γένους, Λόγος τέ μου ζῶν, καὶ βροτὸς προμηθεΐα.

ΩΙΔΗ Ζ'.

Ἐφλεξε ρείθρω, τῶν δρακόντων τὰς κάρας, Ὁ
τῆς καμίνου, τὴν μετάρσιον φλόγα, Νέους φέρου-
σαν, εὐσεβεῖς κατευνάσας· τὴν δυσκάθεκτον,
ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας, Ὅλην πλύνει δέ, τῇ δροσῷ τοῦ
Πνεύματος.

ΩΙΔΗ Η'.

Ἐλευθέρα μὲν, ἢ κτίσις γνωρίζεται· Υἱοὶ δὲ φω-
τός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι. Μόνος στενάζει, τοῦ
σκότους ὁ προστάτης. Νῦν εὐλογεῖται, συντόνως
τὸν αἴτιον, Ἡ πρὶν τάλαινα, τῶν ἐθνῶν παγκληρία.

ΩΙΔΗ Θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην,
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ὅτῶν ὑπὲρ νοῦν, τοῦ τόκου Σου θαυμάτων,
Νύμφη πάναγνε, Μητέρα εὐλογημένη! Δί' ἧς τυχόν-
τες, παντελοῦς σωτηρίας, Ἐπάξιον κροτοῦμεν, ὡς
εὐεργέτη, Δῶρον φέροντες, ὕμνον εὐχαριστίας.

5. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

ΩΙΔΗ Α'.

κε ὁ Θεός.

ΩΙΔΗ ΣΤ'.

Ὁ Πατέρας μὲ τὴν τρισμακάρια φωνὴ του παρουσίασε
ἐπιθυμητὸν (ἀγαπητὸν) ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖο γέννησε ἀπὸ τὰ
σπλάχνα του. Ναί, λέγει, αὐτὸς πού βαπτίζεται, ὑπάρχοντας
Υἱὸς στενά συνδεδεμένος μαζί μου ὡς φῶς τῆς αὐγῆς, ξεπή-
δησε ἀπὸ τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχοντας καὶ Λόγος
μου ζωντανός, καὶ ἄνθρωπος ἀπὸ πρόνοια (ἀγάπη).

ΩΙΔΗ Ζ'.

Ἐκαψε μὲ νερό τὰ κεφάλια τῶν δρακόντων, Ἐκεῖνος ὁ
ὁποῖος κατεύνασε (καταπράυνε) τὴν ὑψωμένη φλόγα τοῦ
καμινιοῦ, πού εἶχε μέσα του τοὺς εὐσεβεῖς νέους· Καί μὲ τῇ
δροσιᾷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πλύνει (διαλύει) ὅλη τὴν
ἀνυπόφορη καὶ δυσκολοδιάλυτη καταχνιά τῆς ἁμαρτίας .

ΩΙΔΗ Η'.

Ἡ κτίσις ἐμφανίζεται ἐλεύθερη, καὶ ὅσοι προηγουμένως
βρίσκονταν στό σκοτάδι, ἀναγνωρίζονται ὡς παιδιά τοῦ φω-
τός· Μόνος στενάζει ὁ προστάτης τοῦ σκότους, ὁ διάβολος.
Τώρα ἄς δοξολογεῖ πρόθυμα τὸν αἴτιο αὐτῶν τῶν δώρων
ὀλόκληρη ἢ πρὶν ταλαίπωρη κληρονομιά (ἢ κοινωνία) τῶν
ἐθνῶν.

ΩΙΔΗ Θ'.

Μεγάλυνε, ψυχὴ μου, αὐτὴν πού μᾶς λύτρωσε ἀπὸ τὴν
κατάρρα.

Ὅστα θαύματα τοῦ Υἱοῦ σου πού ξεπερνοῦν τό νοῦ!
Νύμφη πάναγνη, Μητέρα εὐλογημένη· Ἐπειδὴ μέσα ἀπὸ σέ-
να βρήκαμε τὴν τέλεια σωτηρία, γι' αὐτό συνθέτουμε καὶ
ψάλλουμε δυνατὰ ὕμνο εὐχαριστίας, ὡς ἀντάξιο δῶρο σ'
ἐσένα ὡς εὐεργέτη.

Χέρσον ἄβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσέ ποτε· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι· ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ Σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω, τῷ τιμίῳ Σου αἵματι.

ΩΔΗ Δ'.

Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς, ἡ ἀρετὴ Σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ αγιάσματος Σου, τῆς ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης Σου, ὠφθης ὡς βρέφος, ἀγκαλοφορούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς Σῆς αἰνέσεως.

ΩΔΗ Ε'.

Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὃ τάλας ἐβόα ἐγώ! πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἐβόησέ Σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ, Χριστέ, Σὺ Θεός μου.

ΩΔΗ Ζ'.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεόν

5. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

ΩΔΗ Α'.

Κάποτε ὁ ἥλιος ἔρριξε τίς ἀκτῖνες του ἐπάνω στό χέρσο (σκληρό) βυθὸ πού γεννᾷ τὴν ἄβυσσο τῆς θάλασσας· διότι τὸ νερό στερεοποιήθηκε ὡς τεῖχος δεξιά καὶ ἀριστερά γιὰ τὸ λαό, πού πεζοποροῦσε καὶ ἔψαλλε θεάρεστα· ἄς ψάλλουμε στὸν Κύριο, διότι εἶναι δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Ἐσύ πού εἶσαι τὸ στήριγμα αὐτῶν πού σέ ἐμπιστεύονται, στερέωσε, Κύριε, τὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἀπέκτησες μέ τὸ τίμιό Σου αἶμα.

ΩΔΗ Δ'.

Ἐκάλυψε οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ· διότι ἀφοῦ προῆλθες ἀπὸ τὴν κιβωτό, τὸ αγιάσμα σου, δηλαδή τὴν ἄφθορη Μητέρα σου, φάνηκες στό Ναό τῆς δόξης σου ὡς βρέφος πού κρατιόταν στὴν ἀγκαλιά· καὶ γέμισαν τὰ πάντα ἀπὸ τὴ δοξολογία σου.

ΩΔΗ Ε'.

Ὅταν ὁ Ἡσαΐας εἶδε συμβολικά σέ θρόνο ὑπερυψωμένο τὸν Θεό, νά περιβάλλεται τιμητικά ἀπὸ ἐνδόξους Ἀγγέλους, φώναζε· ὢ ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! διότι προεῖδα τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος θά πάρει σῶμα, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος τοῦ ἀνεσπέρου (τοῦ ἀδύτου) φωτὸς καὶ τῆς εἰρήνης.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ὅταν ὁ γέρον Συμεὼν εἶδε μέ τὰ μάτια του τὴ σωτηρία πού ἦλθε γιὰ τοὺς λαούς, δηλαδή τὸ Χριστό, φώναξε δυνατά· Χριστέ μου, ἐσύ εἶσαι Θεός μου, πού προῆλθες ἀπὸ τὸν Θεό Πατέρα..

Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεία προεστῶτες Νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς Σέ.

Ἐν νόμῳ, σκιά καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοίγον, ἅγιον Θεῶ· διὸ πρωτότοκον Λόγον, Πατρὸς ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρὶ, ἀπειράνδρῳ μεγαλύνομεν.

6. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΩΔΗ Α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

ΩΔΗ Γ'.

Δεῦτε πόμα πῖωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας

ΩΔΗ Ζ'.

Ἐσένα, ὁ ὁποῖος δρόσισης μέσα στή φωτιά τοὺς νέους πού θεολόγησαν, καὶ κατοίκησες σέ ἀμόλυνη Παρθένο, ἐσένα, τὸν Θεό Λόγο, ὑμνοῦμε ψάλλοντας μελωδικά μέ εὐλάβεια· εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἐνωμένοι μέ τὴν ἀνυπόφορη φωτιά οἱ νέοι πού πρωτοστατοῦσαν στή θεοσέβεια, χωρὶς νά βλαβοῦν ἀπὸ τῆ φλόγα, ἔψαλλαν θεϊκό ὕμνο· δοξάζετε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Θεοτόκε, Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα ὅλων τῶν χριστιανῶν, σκέπε, φρούρει, φύλαττε αὐτοὺς πού ἐλπίζουν σ' ἐσένα.

Μέσα στό Νόμο καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά καὶ τὸ γράμμα του, ἄς δοῦμε καλά οἱ πιστοί μιά προεικόνιση· κάθε πρωτότοκο ἀρσενικό παιδί εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Θεό· γι' αὐτό, τὸν πρωτότοκο Λόγο, τὸν Υἱό τοῦ ἀνάρχου προαιωνίου Πατρὸς, πού γεννιέται πρωτότοκος ἀπὸ Μητέρα χωρὶς πείρα ἀνδρός, ἄς τὸν μεγαλύνουμε.

6. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΩΔΗ Α'.

Σήμερα εἶναι ἡμέρα ἀναστάσεως, ἄσχιορτάσουμε λαμπρά, λαοί. Εἶναι Πάσχα, Κυρίου Πάσχα. Διότι ὁ Χριστὸς ὁ Θεός μᾶς μετέφερε ἀπὸ τὸ θάνατο στή ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴ γῆ

ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγήν,
ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερευόμεθα.

ΩΔΗ Δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ,
στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον
Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· σήμερον σωτηρία τῷ
κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν
ῥυθμόν προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν
ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν
ἀνατέλλοντα.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ
συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχους
πεπεδημένων, Χριστέ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους
Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

ΩΔΗ Ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος
ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ Πάθους τὸ
θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος
εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν
Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, καὶ
πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

στὸν οὐρανόν, ψάλλοντας ἐπινίκιον ῥυθμόν.

ΩΔΗ Γ'.

Ἐλᾶτε νὰ πιούμε καινούριο ποτό, τὸ ὁποῖο δὲν προέρχεται
θαυματοουργικά ἀπὸ ἄγωνα πέτρα, ἀλλὰ ποτὸ πού εἶναι πηγή
ἀφθαρσίας, καὶ πού τὸ ἔκανε νὰ πηγᾶσει ἀπὸ τὸν τάφο ὁ
Χριστός, ἐπάνω στὸν ὁποῖο εἴμαστε στερευόμενοι.

ΩΔΗ Δ'.

Ἐπάνω στὴ θεϊκὴ σκοπιὰ ὁ θεόπνευστος Ἀββακούμ ἄς
σταθεῖ μαζί μας, καὶ ἄς μᾶς δείξει φωτοφόρο Ἄγγελο, πού λέ-
γει μὲ δυνατὴ φωνή· σήμερα ἦλθε ἡ σωτηρία στὸν κόσμον, διό-
τι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὡς παντοδύναμος.

ΩΔΗ Ε'.

Ἄς ξυπνήσουμε ἀπὸ τὰ βαθιὰ χαράμαματα, καὶ ἀντὶ μύ-
ρου ἄς προσφέρουμε τὸν ῥυθμόν μας στὸν Κύριο. Καὶ θὰ δοῦμε
τὸ Χριστό, τὸν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, νὰ ἀνατέλλει σὲ ὅλους
τὴ ζωὴ.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Κατέβηκες στὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς, καὶ συνέτριψες τοὺς
αἰώνιους μοχλοὺς, πού ἦταν ἐξουσιαστὲς τῶν φυλακισμένων,
Χριστέ. Καὶ τριήμερος, ὅπως ἀπὸ τὸ κῆτος ὁ Ἰωνᾶς,
ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο.

ΩΔΗ Ζ'.

Αὐτὸς πού γλύτωσε τοὺς νέους ἀπὸ τὸ καμίνι, ἀφοῦ ἔγινε
ἄνθρωπος πάσχει ὡς θνητός, καὶ μὲ τὸ πάθος ντύνει τὴ θνη-
τότητα μὲ τὴν ὠραιότητα τῆς ἀφθαρσίας, ὁ μόνος δοξασιμέ-
νος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ὑπερένδοξος.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

ΩΔΗ Θ'.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ Ἀγνῇ Παρθένε, χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε, ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών, σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

7. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΩΔΗ Α'.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾶ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

ΩΔΗ Δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγή δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι· Κύριε Σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος

Αὐτὴ ἡ ὀνομαστὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ πρώτη τῆς ἐβδομάδας, ἡ βασίλισσα καὶ κυρία, εἶναι ἑορτὴ ἑορτῶν (ἀνώτερη ἀπὸ τῆς ἑορτῆς), καὶ πανηγυρὶς πανηγύρεων (μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς πανηγύρεις), κατὰ τὴν ὁποία δοξολογοῦμε τὸ Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Ὁ Ἄγγελος φώναζε στὴν Κεχαριτωμένῃ Ἀγνῇ Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλι θά πῶ χαῖρε, διότι ὁ Υἱὸς σου ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ (ἡ χριστιανοσύνη)· διότι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἐπάνω σ' ἐσένα ἀνέτειλε. Χόρευε τώρα καὶ ἀγάλλου Σιών· καὶ Ἐσύ, Ἀγνή Θεοτόκε, νά τέρπεσαι (νά χαίρεσαι) γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ τέκνου σου.

7. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΩΔΗ Α'.

Στὸ Σωτήρα Θεό, ὁ ὁποῖος ὀδήγησε τὸν λαὸ στὴ θάλασσα μέ πόδια στεγνά, καὶ καταπόντισε τὸ Φαραῶ μέ ὅλη τὴ στρατιὰ του, σ' αὐτὸν μόνον ἄς ψάλουμε, διότι εἶναι δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Μέ τὴ δυνάμη τοῦ Σταυροῦ σου, Χριστέ, στερέωσέ μου τὴ διάνοια, γιὰ νά ὑμνῶ, καὶ νά δοξάζω τὴ σωτηριώδη Ἀνάληψή σου.

ΩΔΗ Δ'.

Ἄκουσα καλά τὴ φήμη γιὰ τὴ δυνάμη τοῦ Σταυροῦ σου, ὅτι δηλαδὴ μέ αὐτὸν ἀνοιχθήκε ὁ Παράδεισος, καὶ φώναξα δυνατά· Δόξα στὴ δυνάμη σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον
καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

ΩΔΗ Ζ'.

Ὅτεν καμίνω πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας
Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων, γεννηθέντα Υἱὸν
καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα
ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν
ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κηύσασαν, οἱ
πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

8. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

α. Καταβασίαι Πεζαί.

ΩΔΗ Α'.

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ
συντριβῶν πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν
αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ,
ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλήμ,

Ευπνώντας ἀπὸ τὰ χαράματα σοῦ φωνάζουμε, Κύριε·
σῶσε μας· διότι Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μας, καὶ ἐκτός ἀπὸ σένα
ἄλλον δὲν ἀναγνωρίζουμε.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Μ' ἐκύκλωσε ἡ ἄβυσσος, τό κῆτος ἐγίνε ὁ τάφος μου· ἐγὼ
ὅμως φώναξα πρὸς ἐσένα τό φιλόανθρωπο, καί μέ ἔσωσε τό
δεξί σου χέρι, Κύριε.

ΩΔΗ Ζ'.

Ἐσύ, ὁ ὁποῖος στό καμίνι τῆς φωτιᾶς ἔσωσες τοὺς νέους,
(πού ἔψαλλαν ὕμνους), Ἐσύ, Θεέ τῶν πατέρων μας, ἃς εἶσαι
δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ἕμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τὸν Υἱὸ καὶ Θεό, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε προαιώνια ἀπὸ τὸν
Πατέρα, καὶ τώρα τὰ τελευταῖα χρόνια σαρκώθηκε ἀπὸ Παρ-
θένο Μητέρα, ἐσεῖς ἱερεῖς, ὑμνεῖτε τον, λαέ, ὑπερυψώνετε τον
σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Ἐσένα, ἡ ὁποία εἶσαι Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴ δύ-
ναμη τοῦ νοῦ καὶ τὴν λογικὴ, καὶ ἡ ὁποία κράτησες στὰ
σπλάχνα σου κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο τὸν ἄχρονο σέ χρονικὴ
στιγμὴ, οἱ πιστοὶ μέ τό ἴδιο φρόνημα σέ μεγαλύνουμε.

8. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

α. Καταβασίαι Πεζές.

ΩΔΗ Α'.

Μέ τὰ νερά τῆς θάλασσας σκέπασε τό Φαραῶ μαζί μέ τὰ
ἄρματα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος συντριβει τοὺς πολέμους (τοὺς

ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

ΩΔΗ Δ'.

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου, Χριστέ, ἔλευσιν ἀνεβόα· τὴν σὴν εἰσακήκοα, Κύριε, δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

ΩΔΗ Ε'.

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν, Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρου θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωνᾶς, Χριστέ, βοῶ σοι· Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

ΩΔΗ Ζ'.

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὅσιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας, οὕτω βοῶντες· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἄφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος

ἐχθροῦς) μὲ πανίσχυρο χέρι· Ἄς ψάλουμε σ' αὐτόν, γιατί εἶναι δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Στοὺς Μαθητές, Χριστέ, εἶπες· Καθίστε στὴν Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου ντυθεῖτε τὴν ἐξ ὕψους δύναμη. Κι ἐγὼ θά σᾶς στείλω ἄλλον Παράκλητο (Παρηγορητὴ) ὅπως ἐμένα, τὸ Πνεῦμα τὸ δικό μου καὶ τοῦ Πατρός, μὲ τὸ ὅποιο θά στερεωθεῖτε στὴν πίστη.

ΩΔΗ Δ'.

Κατανοώντας ὁ Προφήτης, Χριστέ, τὸν ἐρχομό σου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐφώναζε δυνατὰ· ἄκουσα, Κύριε, μὲ προσοχή γιὰ τὴ δική σου δύναμη, ὅτι δηλαδὴ ἦλθες νὰ σώσεις ὅλους τοὺς χρισμένους μὲ τὴ χάρη σου.

ΩΔΗ Ε'.

Τὸ Πνεῦμα τῆς σωτηρίας, τὸ ὅποιο χάρη στό φόβο σου συνελήφθη, Κύριε, πνευματικὰ στὰ σπλάχνα τῶν Προφητῶν, καὶ κυοφορήθηκε ἐπάνω στὴ γῆ, κάνει καθαρὲς τίς καρδιές τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐγκαινίζεται (ἀνανεώνεται) στοὺς πιστοὺς ὁδηγώντας τους στὴν εὐθεῖα ὁδό. Διότι πράγματι τὰ προστάγματά σου εἶναι φῶς καὶ εἰρήνη.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Καθὼς ζαλίζομαι ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν βιοτικῶν φροντίδων, καὶ καταποντίζομαι ἀπὸ τίς ἁμαρτίες πού συμπλέουν μαζί μου, καὶ καθὼς πέφτω στό στόμα τοῦ ψυχοφθόρου θηρίου, τοῦ διαβόλου, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, Χριστέ, σοῦ φωνάζω· βγάλε με ἀπὸ τὸ θανατηφόρο βυθό.

ΩΔΗ Ζ'.

Οἱ εὐσεβεῖς νέοι πού ρίχθηκαν στό καμίνι τῆς φωτιάς, μετέβαλαν τὴ φωτιά σὲ δροσιά μὲ τὴν ὑμνωδία ψάλλοντας ὡς

Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσῆϊ, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδούς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπέιρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μητέρα ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ σου, σέ μεγαλύνομεν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

β. Καταβασία Ἰαμβικαί.

ΩΔΗ Α'.

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωστος γνόφῳ, Ἐρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον. Ἴδὺν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου, Ὁρᾶ τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος, Γνῶσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

ΩΔΗ Γ'.

Ἐρηξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

ΩΔΗ Δ'.

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατρὸς ἐξ ἀναϊτίου, Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα

ἐξῆς: Εἶσαι, Κύριε, δοξασμένος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἡβᾶτος στό Σινᾶ, πού ἐνῶ ἦταν σέ ἐπαφή μέ τή φωτιά, παρέμενε ἀφλεκτή, ἀποκάλυψε τὸν Θεό στό βραδύγλωσσο καὶ κακόηχο (ἀδύνατο στή φωνή) Μωυσῆ· Καί τοὺς τρεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τή φωτιά, ὁ ζῆλος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέδειξε ὑμνωδούς· ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Ἐπειδὴ ἐκυοφόρησες χωρὶς πείρα φθορᾶς, καὶ ἐπειδὴ δάνεισες σάρκα στό Λόγο, τοῦ Θεοῦ, τό Δημιουργό τῶν πάντων ἐσύ, Μητέρα χωρὶς ἄνδρα, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖο τοῦ ἀστέκτου, (τοῦ ἀπεριόριστου), κατάλυμα (κατοικία) τοῦ ἀπείρου Πλαστουργοῦ σου, σέ μεγαλύνουμε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

β. Καταβασίες Ἰαμβικές.

ΩΔΗ Α'.

Ἀφοῦ καλύφθηκε ἀπὸ θεϊκό σκοτάδι ὁ βραδύγλωστος Μωυσῆς, ἐρητόρευσε τό Νόμο τό γραμμένο ἀπὸ τὸν Θεό· Καί ἀφοῦ πέταξε τή λάσπη (τὴν ἀκαθαρσία) μακριά ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νοῦ του, βλέπει τὸν Θεό τὸν ἀληθινό, καὶ μυεῖται στή γνώση τοῦ Πνεύματος, δοξάζοντας τὸν Θεό μέ θεϊκά ἄσματα.

ΩΔΗ Γ'.

Διέλυσε τὰ δεσμά τῆς στεῖρας κοιλιᾶς τῆς Ἄννας καὶ τὴν ἀκατάσχετη (τὴν ἀσυγκράτητη, ἀνυπόφορη) περιφρόνηση τῆς πολύτεκνης (Φεννάνας) μόνη ἢ προσευχὴ τῆς προφήτισσας

τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς
εὐεργέτης, Ἄιδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, Ὡτέκνα
φωτόμορφα τῆς ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιών γὰρ
ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος
Πνεύματος χάρις.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἰασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία, Ὁ Δεσπότης
ἐλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου, Ἰν', ὡς προφήτην θηρὸς
ἐκ θαλαττίου Στέρνων Ἰωνᾶν, τῆς φθορᾶς
διαρπάσης Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενῆ πεπτωκότα.

ΩΔΗ Ζ'.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν
τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ
Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ
βοᾶν· Τριάς μόνη, Ἰσοσθενής, ἄναρχος, εὐλογητὸς
εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν
Κύριον
Λύει τὰ δεσμά, καὶ δροσίζει τὴν φλόγα, Ὁ
τριισοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος. Ὑμνοῦσι Παῖδες,
εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς

Ἄννας παλαιά, ἡ ὁποία εἶχε πνεῦμα συντετριμμένο (ταπεινό),
πρὸς τὸν ἐξουσιαστή καὶ παντογνώστη Θεό.

ΩΔΗ Δ'.

Βασιλιά Βασιλέων, Ἐσὺ πού γεννήθηκες μόνος ἀπὸ Μόνο,
δηλαδή Λόγος πού προῆλθες ἀπὸ Πατέρα ἀναίτιο,
αὐθύπαρκτο, (πού δὲν ἔχει ἀπὸ ἄλλον τὴν αἰτία τῆς ὑπάρξεώς
του). Ὡς εὐεργέτης ἔστειλες ἰσοδύναμο μ' ἐσένα, ἀψευδὲς
(ἀλάνθαστο) Πνεῦμα στοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι ψάλλουν·
δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Ὡτέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθεῖτε τὴν πυρί-
πνοη δροσιά (τὴ δροσιά πού πνέει φωτιά) τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, δηλαδή τὴν κάθαρση πού ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ
ἁμαρτήματα· Διότι τώρα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐβγήκε ὡς
ἄλλος νόμος, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μέ μορφή πυρίνων
γλωσσῶν.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ὡς συγχώρηση γιὰ μᾶς, Χριστέ, καὶ σωτηρία, Ἐσὺ ὁ Κύ-
ριος ἀνέτειλες ἀπὸ τὴν Παρθένο, ὥστε, ὅπως τὸν Προφήτη
Ἰωνᾶ (τὸν ἄρπαξες) ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ θαλάσσιου θηρίου,
ἔτσι νὰ ἀρπάξεις ἀπὸ τὴ φθορά ὀλόκληρο τὸν Ἀδάμ, στήν
ὁποία (φθορά) ἔπεσε μαζί μέ ὅλο τό γένος του.

ΩΔΗ Ζ'.

Ὁμόφωνα ἀντήχησε ἡ μουσικὴ τῶν ὀργάνων, γιὰ νὰ
ἀποδώσουν λατρεία στό κατασκευασμένο ἀπὸ χρυσὸ ἄψυχο
ξόανο (ἄγαλμα)· Ἡ φωτοφόρος ὅμως χάρις τοῦ Παρακλήτου,
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς προκαλεῖ σεβασμό, γιὰ νὰ φωνά-
ζουμε· Τριάδα μόνη, ἰσοδύναμη καὶ ἄναρχη, αἰώνια, εἶσαι δο-
ξασμένη.

εὐεργέτην, Ἡδημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

ΩΔΗ Θ'.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα, Ῥητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως, ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον Νοεῖν· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

9. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

ΩΔΗ Α'.

Χοροὶ Ἰσραήλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελλον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου.

ΩΔΗ Δ'.

Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύση τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Ὁτοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε, Χριστέ, τὸν Δημιουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθνον.

ΩΔΗ Η'.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Λύει τὰ δεσμά καὶ δροσίζει τὴ φλόγα, ἡ τρίφωτη ἀπεικόνιση τῆς Θεαρχίας (τῆς Τριαδικῆς Θεότητος). Ἵμνοῦν οἱ νέοι, καὶ ὅλη ἡ φύση ποὺ δημιουργήθηκε εὐλογεῖ τὸν μόνο Σωτῆρα καὶ Δημιουργό τῶν πάντων, ὡς εὐεργέτη.

ΩΔΗ Θ'.

Χαῖρε Βασίλισσα, δόξα τῶν μητέρων καὶ παρθένων· διότι κάθε στόμα, ὅσο κι ἂν εἶναι εὐστροφο καὶ εὐγλωττο, ρητορεύοντας, ἀδυνατεῖ, νὰ σέ ὑμνεῖ ἐπάξια· Καὶ αισθάνεται ἰλιγγο κάθε διάνοια, ὅταν προσπαθεῖ, νὰ κατανοήσῃ τὴ γέννησή σου· Γι' αὐτὸ ὁμόφωνα σέ δοξάζουμε.

9. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

ΩΔΗ Α'.

Τὰ πλήθη τοῦ Ἰσραήλ, ἀφοῦ μέ ἄβρεχα πόδια διαπέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ τὸν ὑγρὸ βυθό, βλέποντας καταποντισμένους σ' αὐτὸν τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἵππεις καὶ τοὺς ἄρματηλάτες, μέ ἀγαλλίαση ἔψαλλαν· Ἄς ψάλουμε στὸν Θεό μας, διότι εἶναι δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Τὸ τόξο τῶν δυνατῶν ἐξασθένησε, καὶ οἱ ἀσθενεῖς ζώσθηκαν μέ δύναμη· Γι' αὐτὸ στερεώθηκε ἡ καρδιά μου μέ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου.

ΩΔΗ Δ'.

Ἄκουσα τὸ ἔνδοξο σχέδιό σου γιὰ τὴ σωτηρία μας, Χριστέ Θεέ μου· Ὅτι δηλαδή γεννήθηκες ἀπὸ τὴν Παρθένο, γιὰ νὰ

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

ΩΔΗ Ζ'.

Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσνοῦμεν τὸν Κύριον.

Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ΩΔΗ Θ'.

Ὁτόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη, σὲ Θεοτόκε· διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

11. ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ ΚΟΙΜΗΣ. ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΩΔΗ Α'.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ εὐκλεής, Παρθένε, μνήμη Σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ Σῶ ἄδοντας Μονογενεῖ· Ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται.

ΩΔΗ Γ'.

λυτρώσεις ἀπὸ τὴν πλάνη ἐκείνους πού κραυγάζουν· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Ἐσὺ πού διαχώρισες ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀρχικὸ χάος (τὸ σκοτάδι), ὅπως μέσα σὲ φῶς σὲ ὑμνοῦν τὰ ἔργα σου ἐσένα, Χριστέ, τὸν Δημιουργό, μέ τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου κατεύθυνε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ὅταν βρισκόμουν σὲ θλίψη, φώναξα δυνατὰ πρὸς τὸν Κύριο. Καί μέ ἄκουσε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου..

ΩΔΗ Ζ'.

Κάποτε οἱ τρεῖς νέοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, στή Βαβυλώνα καταπάτησαν τὴ φλόγα τοῦ καμινιοῦ, καὶ ὑμνώντας ἔψαλλαν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ἦμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Οἱ νέοι στή Βαβυλώνα πυρπολούμενοι ἀπὸ τὸ θεϊκὸ ζῆλο καταπάτησαν μέ ἀνδρεία τὴν ἀπειλή τοῦ τυράννου καὶ τῆς φλόγας· καὶ ἀφοῦ ρίχθηκαν μέσα στή φωτιά, δροσιζόμενοι ἔψαλλαν· Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο, ὅλα τὰ ἔργα του (τὰ δημιουργήματά του).

ΩΔΗ Θ'.

Ο τοκετός σου (ἡ γέννησή σου) ἀποδείχθηκε χωρὶς φθορά· Θεὸς προῆλθε ἀπὸ τὴ μήτρα σου φορώντας σάρκα, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε ἐπάνω στή γῆ, καὶ συναναστράφηκε μέ τούς ἀνθρώπους· Γί' αὐτό, Θεοτόκε, ὅλοι σὲ μεγαλύνομε.

11. ΚΑΤΑΒΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡδημιουργική, καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων,
 Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινη ἀκράδαντον, τὴν
 Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ
 ἐν Ἁγίοις ἀναπαύομενος.

ΩΔΗ Δ'.

Ῥήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν
 ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου Σου, Χριστέ, φέγγος
 ἀστραπῆς Σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι· καὶ
 φωνεῖ Σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῇ δυνάμει Σου
 δόξα Φιλάνθρωπε.

ΩΔΗ Ε'.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν Σου,
 Χριστέ, διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναῖδιον,
 καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς
 ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεῖς
 ἀνέτειλας ἥλιος

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς
 τριήμερου ταφῆς Σου τὴν προεικόνισμα, οὗ Ἰωνᾶς,
 ὑποφήτης ἀναδέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ
 προῦπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω Σοι μετὰ φωνῆς,
 αἰνέσεως Κύριε.

ΩΔΗ Ζ'.

Ἰαμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ
 ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῶ θυμῶ δὲ
 ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν ὁσίων

ΩΔΗ Α'.

Ποικιλμένη (στολισμένη) μέ τῇ θεῖα δόξα ἡ ἱερὴ καὶ
 ἔνδοξη μνήμη σου, Παρθένε, συγκέντρωσε σέ χαρὰ ὅλους
 τοὺς πιστοὺς, μέ ἐπὶ κεφαλῆς τῇ Μαριὰμ (τὴν ἀδελφὴ τοῦ
 Μωυσῆ), μέ χορούς καὶ τύμπανα, πού ψάλλουν στό
 Μονογενῆ σου Υἱό, διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

ΩΔΗ Γ'.

Ἐσύ, Χριστέ, ἡ δημιουργικὴ σοφία καὶ δύναμη τοῦ Θεοῦ,
 πού συγκρατεῖς τὰ πάντα, στήριξε τὴν Ἐκκλησία σου, νά μεί-
 νει ἀκλόνητη (ἀκράδαντη). Διότι εἶσαι μόνος ἅγιος, Ἐσύ πού
 ἀναπαύεσαι μεταξύ τῶν ἁγίων.

ΩΔΗ Δ'.

Λόγια τῶν Προφητῶν καὶ αἰνιγματικές προφητεῖες προ-
 φητήευσαν, Χριστέ, τὴ σάρκωσή σου ἀπὸ Παρθένο· Ὅτι δηλαδή
 ἡ λάμψη τῆς ἀστραπῆς σου (ἡ θεῖα παρουσία σου) θά βγεῖ ὡς
 φῶς, γιὰ νά φωτίσει τὰ ἔθνη. Καὶ φωνάζει ἡ ἄβυσσος (τὰ
 πλήθη τῶν ἐθνῶν πού φωτίσθηκαν) μέ ἀγαλλίαση. Δόξα
 στή δύναμή σου, Κύριε.

ΩΔΗ Ε'.

Τὸ θεῖκό καὶ ἀνέκφραστο κάλλος τῶν ἀρετῶν σου, Χριστέ,
 θέλω νά διηγῆθῶ· Διότι ἀφοῦ ἔλαμψες ἀπὸ αἰώνια δόξα (τόν
 Πατέρα) τόν ἐπίσης αἰώνια καὶ προσωπική (μέ πρόσωπο)
 ἀκτινοβολία, παίρνοντας σῶμα ἀπὸ παρθενική κοιλία,
 ἀνέτειλες ὡς ἥλιος, γιὰ ὅσους ἦταν στό σκοτάδι (τῆς
 ἀγνοίας) καὶ στή σκιά (τῆς ἁμαρτίας).

ΩΔΗ ΣΤ'.

Θαλασσινή φωτιά γεννημένη ἀπὸ τό πέλαγος μέσα ἀπὸ
 τὰ ἐντόσθια τοῦ κήτους, τί προεικόνιση πού ἦταν τῆς τριήμε-
 ρης ταφῆς σου, τῆς ὁποίας Προφήτης ἀναδείχθηκε ὁ Ἰωνᾶς!

τριφθόγγω λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις, ἐν μέσῳ φλογός· ὁ δεδοξασμένος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Φλόγα δροσίζουσαν ὀσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν, εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν, βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΩΔΗ Θ'.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν Σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν Σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεὺει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡμετὰ τόκον παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν Σου.

Διότι ἀφοῦ διασώθηκε, ὅπως καὶ πρὶν τὸν καταπιεῖ τὸ κῆτος, ἄθικτος, φώναζε· Θά σοῦ προσφέρω θυσία μέ φωνὴ δοξολογίας, Κύριε.

ΩΔΗ Ζ'.

Ὁθεϊκὸς ἔρωτας ἐρχόμενος σὲ ἀντιπαράθεση μέ τὸν αὐθάδη θυμό καὶ τὴν φωτιά, τὴν φλόγα τὴν δροσίζε, καὶ τὸν θυμό τὸν περιέπαιζε (τὸν περιγελοῦσα) μέ τὴ θεόπνευστη λογικὴ, τὴν τρίφωνη λύρα τῶν εὐσεβῶν νέων, ἀνταπαντῶντας στά μουσικά ὄργανα μέσα ἀπὸ τὴ φλόγα· θεέ τῶν πατέρων καὶ δικός μας εἶσαι δεδοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Φλόγα πού δροσίζε τοὺς εὐσεβεῖς καὶ κατέκαιε τοὺς ἀσεβεῖς ἔδειξε στοὺς νέους πανίσχυρος Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ· καὶ τὴν Θεοτόκο τὴν ἔκαμε ζωοπάροχη πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναβλύζει ἡ φθορὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ζωὴ γιὰ ὅσους ψάλλουν· Τὸν μόνον Δημιουργό ὑμνοῦμε οἱ λυτρωμένοι, καὶ τὸν ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ΩΔΗ Θ'.

Οἱ γενιές ὅλες μακαρίζουμε ἐσένα τὴ μόνη Θεοτόκο.

Ἔχουν νικηθεῖ οἱ ὄροι (οἱ νόμοι) τῆς φύσεως στό πρόσωπό σου, Παρθένε Ἀμόλυνη· διότι διατηρεῖ (ἄθικτη) τὴν παρθενία ἢ γέννηση, καὶ ὁ θάνατός σου εἶναι συνδεδεμένος μέ τὴ ζωὴ. Ἐοῦ πού μετὰ τὴ γέννηση ἔμεινες Παρθένος, καὶ ζεῖς μετὰ τὸ θάνατο, εἶθε νά σώζεις πάντοτε, Θεοτόκε, ἐμᾶς, τὴν κληρονομιά σου.

--	--	--	--